

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/58/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121453491
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6121453491.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/X, XXX XX D., zastúpeného Mgr. Ernestom Vokálom, advokátom, so sídlom Hlavná 61, 080 01 Prešov, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o žalobe na obnovu konania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13C/57/2021 zo dňa 20.04.2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e**.
II. Vo výroku, ktorým okresný súd o trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovanému v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o ich výške, **m e n í t a k**, že žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania **n e p r i z n á v a**.
III. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu na obnovu konania zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 (ods. 1) zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobca povinný žalovanému zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o ich výške.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 36Up/2257/2020. Žalobca odôvodnil žalobu tými skutkovými tvrdeniami, že v upomínacom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 36Up/2257/2020 bol vydaný dňa 24.02.2021 platobný rozkaz, ktorým upomínací súd vyhovel návrhu v tomto konaní žalovaného (teda spoločnosti Pohotovosť, s. r. o.) na vydanie platobného rozkazu, proti v tomto konaní žalobcovi o zaplatenie 2.169,04 Eur s príslušenstvom. Žalobca v žalobe na obnovu konania tvrdil, že predmetný platobný rozkaz mu bol doručený dňa 21.05.2021 a dňa 08.06.2021 sa obrátil na Centrum právnej pomoci, kancelária Prešov so žiadosťou o posúdenie možnosti podania žaloby na obnovu konania.

1.2 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca v žalobe na obnovu konania žiadal žalobe na obnovu konania z dôvodov ustanovených v § 397 CSP vyhovieť, a to prioritne podľa písmena e) uvedeného ustanovenia, teda z dôvodu, že vydané rozhodnutie (platobný rozkaz sp. zn. 36Up/2257/2020 zo dňa 24.02.2021) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany sporu záväzné. Žalobca v žalobe na obnovu konania uviedol, že spotrebiteľská zmluva, ktorú strany

sporu uzatvorili pod č. XXXXXXXXXX, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore so zákonom a neobsahujú zákonom vyžadované náležitosti, „čo má za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z.“. Súd podľa žalobcu nevykonal dôslednú kontrolu prípadných nekalých zmluvných podmienok a nepostupoval v súlade s právnou úpravou Slovenskej republiky. V uvedenej súvislosti žalobca v žalobe na obnovu konania odcitoval časti rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 26.11.2020 vo veci C-807/2019, rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 20.09.2018 vo veci C-448/17, rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.10.2010 vo veci C-76/10, rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 04.10.2007 vo veci C-429/05, rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 21. 02. 2013 vo veci C-472/11 a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 26.02.2015 vo veci C-143/13. Žalobca v žalobe na obnovu konania tvrdil, že potom čo uzatvoril so žalovaným ako veriteľom Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 2.050,- Eur, bol tieto poskytnuté peňažné prostriedky povinný splácať v 36 – tich mesačných splátkach po 74,40 Eur. Poukázal na to, že je od 01.01.2021 invalidný dôchodca s výškou invalidného dôchodku v sume 148,80 Eur. Žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou a v rozpore so zákonom neposudzoval jeho schopnosť splácať spotrebiteľský úver, keď výška splátky spotrebiteľského úveru predstavovala takmer polovicu jeho invalidného dôchodku. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca okresnému súdu ako listinný dôkaz predložil platobný rozkaz sp. zn. 36Up/2257/2020 zo dňa 24.02.2021, vydaný v upomínacom konaní, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.06.2021, rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 03. 12. 2020 a Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 24. 08. 2017. V žalobu doplnujúcom podaní zo dňa 14. 02. 2023 žalobca uviedol, že potom čo súd povolí obnovu konania žiada, aby zmenil predmetný platobný rozkaz tak, že návrh na vydanie platobného rozkazu v celom rozsahu zamietá; zároveň z opatrnosti vzniesol námietku premlčania „žalobného nároku“.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že vykonal dokazovanie platobným rozkazom sp. zn. 36Up/2257/2020 zo dňa 24.02.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.06.2021, rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 03. 12. 2020, z ktorého zistil, že invalidný dôchodok žalobcu, ktorý je mu vyplácaný od 01.01.2021 predstavuje sumu 148,80 Eur a Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 24. 08. 2017, na základe ktorej mal okresný súd preukázané tvrdenie žalobcu, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný sa k žalobe žalobcu na obnovu konania nevyjadril, pojednávania sa nezúčastnil a svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti, pričom vyjadril súhlas, aby súd konal v jeho neprítomnosti. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že sa pridrižiava podaných písomných vyjadrení nadväzujúcich na žalobu s tým, že povolenia obnovy konania sa domáha v zmysle § 397 písm. a), d), e) a f) CSP, ale prioritne v zmysle písmena e), pričom žiadal, aby súd preskúmal, či v danom spore existovali v zmysle ustálenej súdnej praxe v zmluve o spotrebiteľskom úvere neprijateľné zmluvné podmienky.

1.4 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku odcitoval ust. § 397 písm. a), d), e), f), § 398, § 400, § 403 ods. 1, § 411 ods.1, § 414 CSP a uviedol, že žalobca je subjektom, ktorý má aktívnu legitímáciu v spore, keďže v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 36Up/2257/2020 bol vydaný dňa 24.02.2021 platobný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.06.2021, ktorým bol žalobca zaviazaný na zaplatenie sumy 1.530,-Eur spolu s príslušenstvom, teda žalobca je tou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie dotknuté žalobou na obnovu konania vydané. Z rozhodnutia Centra právnej pomoci, kancelária Prešov o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci okresný súd zistil, že predmetný platobný rozkaz bol žalobcovi doručený dňa 21.05.2021. Dňa 28.06.2021, kedy bolo vydané rozhodnutie o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci žalobcovi, sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy konania, teda žaloba na obnovu konania bola v zmysle § 403 ods. 1 CSP podaná včas. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že žalobca sa žalobou na obnovu konania podanou v zmysle ust. § 397 písm. a), d), e) a f) CSP domáhal obnovenia konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 36Up/2257/2020 s tým, že ako prioritný dôvod podania žaloby na obnovu konania označil žalobca v žalobe písm. e) ust. § 397 CSP. Vo vzťahu k jednotlivým žalobcom uplatneným dôvodom podania žaloby na obnovu konania okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v zmysle ust. § 397 písm. a) CSP žalobca v žalobe na obnovu konania neuviedol také skutočnosti, také rozhodnutia alebo také dôkazy, ktoré by sa týkali strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a mohli by privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu okresný súd dospel k záveru, že žalobe na obnovu konania v zmysle § 397

písm. a) CSP nemožno vyhovieť. Zároveň okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca neoznačil v žalobe na obnovu konania také rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorom by tento súd rozhodol alebo v ktorom by dospel k záveru, že žalobou na obnovu konania dotknutým rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody žalobcu a že závažné dôsledky takéhoto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadostučinením, preto nemožno podľa okresného súdu žalobe žalobcu na obnovu konania vyhovieť ani v zmysle § 397 písm. d) CSP. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalobca v žalobe na obnovu konania neuviedol žiadne také rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých by mohol súd posúdiť odôvodnenosť žaloby na obnovu konania v zmysle § 397 písm. f) CSP tak, že možnosť preskúmania rozhodnutia vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s konaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie, a preto ani v zmysle tohto zákonného ustanovenia nemohol žalobe žalobcu na obnovu konania vyhovieť. Pokiaľ žalobca podal žalobu na obnovu konania v zmysle ust. § 397 písm. e) CSP, ktorý dôvod podania žaloby na obnovu konania označil žalobca v žalobe na obnovu konania ako prioritný, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý Civilný sporový poriadok upravuje ako opravný prostriedok, na základe ktorého možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie alebo aj odvolacieho súdu. Narušenie princípu právnej istoty sporových strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, je vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti žaloby na obnovu konania, kedy možno právoplatné rozhodnutie súdu napadnúť žalobou na obnovu konania len z v zákone taxatívne uvedených dôvodov v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok preklúziu práva podať žalobu na obnovu konania. Ustanovenie § 397 písm. e) CSP ustanovuje dve podmienky, po splnení ktorých je daný dôvod obnovy konania v zmysle ust. § 397 písm. e) CSP. Obidve tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, pričom musí existovať rozpor medzi právoplatným rozhodnutím súdu a rozhodnutím Súdneho Dvora EÚ, Rady Európskej únie alebo Komisie a rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, Rady Európskej únie alebo Komisie musí byť pre strany sporu záväzná. Z uvedeného podľa okresného súdu vyplýva, že obnoviť konanie pre rozpor pôvodného konania s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ by bolo zjavne v rozpore s princípom právnej istoty, pričom podľa ustálenej súdnej praxe práve v záujme zachovania právnej istoty musí medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je dôvodom na obnovu konania existovať určitý vecný a personálny súvis. Z uvedeného dôvodu nie je splnená prvá podmienka, pre ktorú by súd mohol povoliť obnovu konania v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že nie je splnená ani druhá zákonná podmienka, a to záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora EÚ tak, ako tieto rozhodnutia identifikoval žalobca vo svojej žalobe na obnovu konania, pretože z uvedených rozhodnutí Súdneho dvora EÚ nevyplýva zákonná podmienka, a to záväznosť týchto rozhodnutí pre sporové strany pôvodného konania. Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré žalobca v žalobe na obnovu konania cituje, nemajú právnu záväznosť ani pre žalobcu ani pre žalovaného, sú záväzné len pre účastníkov konaní vedených pred týmto súdom a v prípade prejudiciálnych otázok tu záväznosť chýba úplne, pretože nejde o záväzné rozhodnutia tak pre súd predkladajúci Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku, ani pre účastníkov základného konania, pretože v konaní o prejudiciálnych otázkach je rozhodnutie Súdneho dvora EÚ len návodom, resp. výkladom újného práva a nie záväzným právnym pokynom na spôsob rozhodnutia, spôsob právneho posúdenia a podobne. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 161/2012, z ktorého vyplýva, že právoplatné súdne rozhodnutie možno zmeniť len v skutočne mimoriadnom prípade a výnimočne, pričom právne dovoleným spôsobom zmeny právoplatného súdneho rozhodnutia je aj povolenie obnovy konania na základe žaloby o obnovu konania, avšak vzhľadom na princíp právnej istoty je na mieste skôr reštriktívna aplikácia príslušných ustanovení týkajúcich sa obnovy konania pri výklade prípustnosti a dôvodnosti obnovy konania. Z uvedeného potom podľa okresného súdu vyplýva, že žalobca nepreukázal existenciu základných predpokladov povolenia obnovy konania tak, aby ich bolo možné subsumovať pod príslušné zákonné ustanovenia upravujúce obnovu konania a tak, aby súd mohol žalobe žalobcu na obnovu konania vyhovieť. Vzhľadom na absenciu týchto skutočností a dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku okresný súd dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti žaloby na obnovu konania, preto žalobu zamietol.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že odvolanie odôvodňuje tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Poukázal pritom na odseky 21.,

22., 23. a 25. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a uviedol, že vyššie uvedené časti odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie považuje za nesprávne. Ďalej poukázal na „Usmernenie k výkladu a uplatňovaniu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie pod č. C 323/4 dňa 27.09.2019“ (ďalej len „Usmernenie“) a na body 5.2.3., 5.3.1., 5.4.1. a 5.4.2. uvedeného Usmernenia. Zdôraznil, že v celom rozsahu namieta predmetný platobný rozkaz a žiada, aby súd vyhovel žalobe na obnovu konania, nakoľko Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 24. 08. 2017, uzavretá medzi ním a žalovaným, na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore so zákonom a neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, „čo má za následok, že spotrebiteľský úver na jej základe žalobcovi poskytnutý je bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z.“. Súd prvej inštancie nevykonal podľa žalobcu dôslednú ex offo kontrolu prípadných nekalých zmluvných podmienok v predmetnej spotrebiteľskej zmluve a nepostupoval v súlade s právnou úpravou Slovenskej republiky, s rozhodovacou praxou slovenských súdov, napr. s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Prešove (rozsudok sp. zn. 6Co/121/2017 zo dňa 27.09.2018, uznesenie sp. zn. 3Co/60/2016 zo dňa 23.06.2016), ako aj s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Pokiaľ ide o judikatúru Súdneho dvora EÚ, žalobca poukázal v odvolaní na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 26. novembra 2020 vo veci C-807/19, „DSK Bank“ EAD, „Front ExInternational“ EAD, kde Súdny dvor EÚ uviedol, že „článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie platobného rozkazu, pokiaľ predpokladá, že tento návrh je založený na nekalej zmluvnej podmienke uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, mohol v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v prípade, že spotrebiteľ nepodá odpor, požiadať veriteľa o dodatočné informácie s cieľom preskúmať prípadnú nekalú povahu tejto zmluvnej podmienky“. Ďalej žalobca poukázal v odvolaní na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-448/17, kde Súdny dvor EÚ uviedol: „Smernica Rady 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve, priznáva na jednej strane právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu a na strane druhej stanovuje 15-dňovú lehotu na podanie odporu proti platobnému rozkazu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený“. Žalobca dal ďalej v odvolaní do pozornosti odvolaciemu súdu rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/37/2020 zo dňa 29.09.2020, v odseku 6. odôvodnenia ktorého Krajský súd v Prešove uvádza: „Podľa článku 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy“.

2.1 V ďalšom texte odvolania žalobca odcitoval bod 26 preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, v zmysle ktorého „členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadĺženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti“ a tiež upriamil pozornosť na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 27. marca 2014, vo veci LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190), kde Súdny dvor EÚ posudzoval dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou

v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor EÚ rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu („viď v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora EÚ z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53; bod 64 a 65 rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej“). V závere odvolania žalobca odcitoval ust. § 7 ods. 1 a ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a uviedol, že súd je povinný ex offa počas celého konania dohliadať na ochranu spotrebiteľa pred nekalými zmluvnými podmienkami. Zamietnutie návrhu na obnovu konania v spotrebiteľskej veci, kde sú preukázateľne neprijateľné zmluvné podmienky, je podľa žalobcu v rozpore so zákonom a s ustálenou judikatúrou. Žalobca namietal tiež priznanie trov konania v rozsahu 100 % žalovanému súdom prvej inštancie, z dôvodu, že je podľa jeho názoru nepochybné, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých súd prvej inštancie mohol a mal pristúpiť k nepriznaniu trov prvoinštančného konania žalovanému, čo vyplýva najmä zo zlej finančnej a zdravotnej situácie žalobcu, ktorému bol právny zástupca pridelený rozhodnutím Centra právnej pomoci.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd žalobu žalobcu na obnovu konania zamietol podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil; vo výroku, ktorým okresný súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovanému v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o ich výške podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému nepriznáva náhradu trov prvoinštančného konania.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobcu uvedených v odvolaní, ktoré odvolanie podal žalobca v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP.

6. Podľa § 397 písm. a), d), e), f) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu priviesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

7. Podľa § 398 CSP, žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy vzťahovať aj na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí primerane aj o platobnom rozkaze, ktorý nadobudol právoplatnosť.

8. Podľa § 400 CSP, žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

9. Podľa § 403 ods. 1 CSP, žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

10. Podľa § 411 ods. 1 CSP, rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný.

11. Podľa § 414 CSP, ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

12. Po prejednaní odvolania žalobcu z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP) a v rozsahu podaného odvolania odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu žalobcu na obnovu konania, podanú žalobcom v zmysle ust. § 397 písm. a), d), e) a f) CSP zamietol a to z nasledovných dôvodov:

13. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie v odsekoch 21. až 24. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vo vzťahu k jednotlivým žalobcom uplatneným dôvodom podania žaloby na obnovu konania v zmysle ust. § 397 písm. a), d) a f) CSP jasne a zreteľne vysvetlil, prečo nemožno v danom prípade predpokladať na povolenie obnovy konania na základe žaloby na obnovu konania podanej žalobcom v zmysle ust. § 397 písm. a), d) a f) CSP, považovať za splnené. Žalobca vo vzťahu k uvedenej argumentácii súdu prvej inštancie, uvedenej v odsekoch 21. až 24. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, neuviedol v odvolaní žiadne také relevantné dôvody, ktoré by bolo možné považovať za dôvody spochybňujúce správnosť uvedených záverov súdu prvej inštancie; podstatnú časť odvolania žalobcu (tak ako je nižšie uvedené vo vzťahu k dôvodu prípustnosti žaloby na obnovu konania, uplatnenému žalobcom podľa ust. § 397 písm. e) CSP) tvorí odkaz na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré však nemožno považovať pre strany pôvodného sporu, dotknutého žalobou na obnovu konania za záväzné (nemožno ich považovať za záväzné inter partes).

14. Vo vzťahu k dôvodu podania (prípustnosti) žaloby na obnovu konania ustanovenému v ust. § 397 písm. e) CSP (v zmysle ktorého „proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné“), ktorý dôvod prípustnosti žaloby na obnovu konania označil žalobca v žalobe na obnovu konania za prioritný, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odseku 26. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku jasne a zreteľne vysvetlil, prečo nemožno ani uvedený dôvod podania (prípustnosti) žaloby na obnovu konania považovať v danom prípade za taký, na základe ktorého je možné v zmysle ust. § 414 CSP povoliť obnovu konania. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že nová právna úprava obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku sprísnila oproti ust. § 228 písm. e) OSP (ktoré je obsahom a účelom, tak ako je nižšie uvedené, takmer totožné s ust. § 397 písm. e) CSP) predpoklady prípustnosti žaloby na obnovu konania v tom zmysle, že zákon – Civilný sporový poriadok v ust. § 397 písm. e) CSP oproti ust. § 228 písm. e) OSP vyžaduje, aby rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, s ktorým je právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu členského štátu EÚ v rozpore, bolo pre strany pôvodného konania, v ktorom bolo vydané právoplatné súdne rozhodnutie (dotknuté žalobou na obnovu konania) záväzné. Z uvedeného je zrejmé, že ak za menej prísnych predpokladov úspešného podania žaloby na obnovu konania (predpokladov v zmysle ust. § 228 písm. e) OSP, kedy nemuselo byť rozhodnutie vyššie uvedených európskych inštitúcií pre strany pôvodného konania záväzné) v zmysle záverov vyplývajúcich z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 345/2017-47 zo dňa 16. mája 2017 platilo, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnej procesnej povahy, čo okrem iného podľa právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadreného v uznesení sp. zn. III. ÚS 345/2017-47 zo dňa 16. mája 2017 znamená, že aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu neprijateľnosťou (zmluvnými stranami zmluvy o spotrebiteľskom úvere) dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou; takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnej procesnej povahy“, tak o to viac to platí, keď ust. § 397 písm. e) CSP vyžaduje vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, aby bolo pre strany pôvodného konania (dotknutého žalobou na obnovu konania) záväzné.

15. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu na obnovu konania zamietol, podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil; vo výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách prvoinštančného konania tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovanému v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o ich

výške, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, pretože žalovanému, ktorý bol konaní pred súdom prvej inštancie nečinný (k žalobe žalobcu na obnovu konania sa nevyjadril, pojednávania sa nezúčastnil, pričom svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a vyjadril súhlas, aby súd konal v jeho neprítomnosti) preukázateľne žiadne trovy prvoinštančného konania nevznikli.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nepriznáva trovy odvolacieho konania, pretože žalovanému v odvolacom konaní, rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie, žiadne trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.